

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta paplašinātā sastāvā) 2017. gada 7. jūnija spriedumu lietā T-673/15 *Guardian Europe*/Eiropas Savienība 2017. gada 25. jūlijā iesniedza Eiropas Savienība, kuru pārstāv Eiropas Savienības Tiesa

(Lieta C-447/17 P)

(2017/C 369/04)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienība, kuru pārstāv Eiropas Savienības Tiesa (pārstāvji – J. Inghelram un K. Sawyer)

Pārējās lietas dalībnieces: *Guardian Europe* Sàrl; Eiropas Savienība, kuru pārstāv Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt sprieduma, par kuru ir iesniegta apelācija, rezolutīvās daļas 1. punktu;
- noraidīt kā nepamatotu *Guardian Europe* pirmajā instancē izvirzīto prasījumu, lai iegūtu summu EUR 936 000 apmērā par bankas garantijas izmaksām kā zaudējumu atlīdzību, kas tai ir apgalvoti nodarīti pienākuma izlemt saprātīgā laikposmā lietu T-82/08 neizpildes dēļ; un, tīri pakārtoti, samazināt šo zaudējumu atlīdzības summu līdz EUR 299 251,64 apmēram kopā ar kompensācijas procentiem, ko aprēķina, ņemot vērā faktu, ka šo summu veido dažādās summas, kas bija jāsamaksā dažādos laika sprīžos;
- piespriest *Guardian Europe* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pieļauta kļūda, interpretējot normas, kas ir piemērojamas ierobežojumiem nepārtrauktu zaudējumu gadījumā, jo Vispārējā tiesa uzskatīja, ka nebija iestājies noilgums par apgalvotajiem zaudējumiem, kas izpaudās kā bankas garantijas izdevumu apmaksa, kas materializējās vairāk nekā piecus gadus pirms prasības par zaudējumu atlīdzību celšanas.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pieļauta juridiska kļūda cēloniskās saites jēdziena interpretācijā, jo Vispārējā tiesa lēma, ka pienākums izlemt lietu saprātīgā laikposmā bija noteicošais apgalvoto zaudējumu cēlonis, kuri izpaudās kā bankas garantijas izdevumu apmaksa, lai gan saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nemaksāt naudas sodu tiesvedības laikā Eiropas Savienības tiesās ir paša uzņēmuma lēmums, kas ir noteicošais šādu izdevumu apmaksas cēlonis.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvota kļūda tiesību piemērošanā, nosakot laikposmu, kurā radās apgalvotie zaudējumi, un pamatojuma nenorādīšana, jo Vispārējā tiesa, nenorādot pamatojumu, lēma, ka laikposms, kurā radās apgalvotie materiālie zaudējumi, kas izpaudās kā bankas garantijas apmaksa, nevar atšķirties no laikposma, attiecībā uz kuru tā bija konstatējusi prettiesiskas rīcības pastāvēšanu, ar kuru, kā apgalvots, tika izraisīti šie zaudējumi.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka tika pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, nosakot pārāk augstus kompensācijas procentus, jo Vispārējā tiesa nolēma piešķirt prasītājam kompensācijas procentus tādā apmērā un sākot no datuma, kurā prasītājam vēl nebija pienākuma šo summu maksāt.